

SUOMALAISTEN RAUHANVASTUSTAJIEN ASEVARASTOSTA

I

Sota on mille tahansa suurellekin kansalle ankara koetelemus, mutta niin pienelle kuin Suomen kansalle olisi joutuminen uuden imperialistisen sodan temmellykseen pahin kansallinen onnettomuus mitä saattaa kuvitella. Sen vuoksi luulisi nyt, Lännen imperialistien uhatessa kaikkien kansojen rauhaa, olevan itsestään selvää, että rauhan puolustaminen katsotaan Suomessakin kansan yhteiseksi asiaksi.

Mutta Suomen porvaripuolueiden ja mm. sos. dem. puolueen sanomalehtien lausunnoista näkee heti, etteivät ne suinkaan tunnusta rauhan puolustamista kansan yhteiseksi asiaksi eivätkä ylipäänsä suosi laajojen kansankerrosten osallistumista mihinkään rauhanpuolustustoimintaan. Useimmat noista lehdistä pyrkivät kiihkeästi, mikä milläkin verukkeella, painostamaan kansaa pysymään erossa kaikista rauhanpuolustuspyrkimyksistä.

Eräille tekosyille ja verukkeille, joiden avulla suomalaiset rauhanvastustajat yrittävät johtaa maan yleistä mielipidettä harhaan, on erikoista tietynlainen, pienen kansan mentaliteettiin varautuva »omalaatuisuus», ja niitä kannattaa sen vuoksi eritellä tässä. Suomen taantumuslehdistössä ovat tietenkin käytössä myös kansainvälisen taantumuksen surkeasta aatteellisesta asevarastosta lainatut kaavamaiset valeargumentit, esimerkiksi se kulunut versio, että rauhanpuolustajien liike on muka kommunistien käten työtä. Loitsuluku »rauhanliike on kommunistien hanke» on kuitenkin suuressa määrin menettänyt maagisen voimansa sen jälkeen, kun Tukholman rauhanvetoomukseen yhtyi Suo-

messa lähes miljoona kansalaista (neljäsosa maan väestöstä), mm. pääministeri Kekkonen ja eräät hallituksen jäsenet, arkkipiispa Lehtonen ja muut kommunistista yhtä kaukana olevat toimihenkilöt.

Vielä ovelampi on se veruke, jolla uskotellaan väestölle, ettei pienen kansan rauhanpuolustuksella ole mitään merkitystä, koska muka »pienet maat eivät voi vaikuttaa suurten ratkaisuihin». Tuollainen hurskas huokaus sisältyi mm. sos.dem. puoluetolimikunnan äskeiseen vappujulistukseen. Sota muka tulee Suomen kansasta riippumatta, jos »suuret» niin päättävät, on siis turhaa potkia tutkainta vastaan...

Tuossa sofistikkassa on totuuden hiventä käytetty kieron ja valheellisen päätelmän perusteluna. Jokaiselle on selvää, ettei Suomen kansalla tietenkään ole sellaisia voimia, että se voisi yksinään pelastaa yleisen rauhan. Mutta eihän siitä olekaan kysymys. Maailmanrauhan säilymistä puolustavat paljon mahtavimmat voimat, niiden joukossa maailman suurin maa, Neuvostoliitto, kaikki kansandemokratian maat ja monet miljoonat rauhanpuolustajat muissakin maissa. Ei Suomen kansa eikä mikään muukaan pieni kansa voi kantaa päävastuuta maailmanrauhan puolustamisesta. Suomen kansa kantaa kuitenkin päävastuun *oman maansa rauhan puolustamisesta*. Siitä on ensi sijassa kysymys. Puolustamalla kaikin voimin oman maansa rauhaa Suomen kansa antaa siten **parhaimman panoksensa** myös yleisen rauhan puolustamisen hyväksi.

Valmistaessaan uutta maailmansotaa englantilais-amerikkalaiset imperialistit tahtoisivat saada Suomen luovuttamaan alueensa heidän sillanpääasemakseen hyökkäystä varten Neuvostoliittoa vastaan. Eikö Suomen kansan ole vastustettava tätä hanketta? Siitä on kysymys. Samaiset Lännen imperialistit painostavat kaikkia kapitalistisia maita saadakseen ne yhtymään sotaseikkailuihinsa ja luovuttamaan sotilaitaan amerikkalaisten kenraalien tykinruuaksi. Tässä tarkoituksessa he tahtoisivat saada Suomenkin vedetyksi mukaan sotahankkeisiinsa Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan. Eikö Suomen kansan ole siitä päättävästi kieltäydyttävä? Siitä on kysymys, sillä muuten Suomen kansa ei voi turvata rauhaa omalle maalleen.

Mutta sos.dem. puoluetolimikunnan vappujulistuksen laatijat näkyvät saarnaavan päinvastaista oppia, sellaista, että päättäkööt imperialistiset suurvallat sodan suhteen

mitä tahansa, ei pienen kansan kannata panna vastaan, koska pienet maat eivät kuitenkaan »voi vaikuttaa suurten ratkaisuihin»...

Jo on tosiaankin viheliäinen ja katala oppi! Sitä on jo kerran toteutettu Suomessa. Se oli vv. 1940—1941. Se suurvalta, Hitler-Saksa, joka siihen aikaan esiintyi imperialistisen hyökkäyksen alkuunpanijana, päätti vetää Suomenkin avustajakseen suunnittelemaansa hirveään neuvostovastaiseen sotaseikkailuun. Koska Suomen hallitusherrat eivät antaneet kansalle edes tietoa tuon »suuren maan päätöksistä», niin kansa vaikenä lähestyvän vaaran edessä ja kysymys Suomen osallistumisesta sotaan jäi pienen, salakähmäisesti toimivan »sisärenkaan» (Rytin, Tannerin, Kivimäen ja muutamien muiden sotaseikkailuihin innostuneiden herrojen) ratkaistavaksi. Suomen kansa syöstiin säkki päässä sotaan. Eduskuntakin sai asiasta tiedon vasta sen jälkeen, kun armeija oli jo aloittanut sotatoimet.

Tosiaankin varoittava esimerkki siitä, miten voi käydä, elleivät laajat kansalaiskerrokset ole valppaita eivätkä puolusta rauhan asiaa!

II

Toisena verukkeena suomalaiset rauhanvastustajat käyttävät väitettä, että rauhan turvaaminen on hallituksen eikä kansanjoukkojen asia.

Kukaan ei tietenkään kiellä, etteikö se kuuluisi hallituksen tehtäviin. Eivätkä rauhanpuolustajat suinkaan aio vapauttaa hallitusta edesvastuusta tämän tehtävän hoitamisessa. Mutta voidaanko tällä perusteella kieltää kansalta oikeus osoittaa rauhantahtoaan?

Kummallinen logiikka noilla rauhanvastustajilla: sota on heistä aina »yhteinen asia», olipa se sitten vaikka kuinka epäoikeudenmukainen, mutta silloin kun kansan yhteisenä asiana on sodan välttäminen, rauhan turvaaminen, silloin ei kansa saisi sekaantua asiaan!

Suomen porvaristo tuntuu unohtaneen, että se on aikoinaan itsekin turvautunut kansalaisten poliittisten joukko-
liikkeiden järjestämiseen. Milloin hallituksen tueksi, milloin taas hallitusvallan painostamiseksi on porvaristo järjestänyt joukkokokouksia, mielenosoituksia, allekirjoitusten keruuta poliittisiin vetoomuksiin, kansalaislähetystöjen

esiintymisiä yms. Suomen porvarilliset piirit suosivat tunnustusti tällaista joukkotoimintaa ei ainoastaan puoli vuosisataa sitten, kun oli kysymys Suomen autonomian puolustamisesta tsaarivallan hyökkäyksiltä, vaan myös vuosina 1929—1930 fasistisen lapuanliikkeen aikana. Silloin kokoomuspuolueen lehdet suhtautuivat »ymmärtämyksellä» lapualaisten rikolliseen joukkoliikkeeseen, niiden laittomiin tekoihin. Mutta nyt, kun jalon rauhanasian nimessä pidetään kansalaiskokouksia ja kerätään allekirjoituksia rauhanpolitiikkaa puoltaviin vetoomuksiin, nyt ovat kokoomuksen lehdet ja tannerilaiset kiukkua täynnä kansalaisten joukkoesiintymisten johdosta.

Hallituksen toiminta rauhan kysymyksessä ei missään tapauksessa tee tarpeettomaksi rauhaa puoltavaa kansalais-toimintaa. Jos hallitus harjoittaa johdonmukaista maan rauhan turvaamisen politiikkaa, on kansalaisten rauhanliike tarpeen hallituksen tällaisen politiikan tukemiseksi. Varsinkin nykyään, jolloin englantilais-amerikkalaiset imperialistit tavalla jos toisellakin pakottavat pieniä valtioita yhtymään sotahankkeisiinsa, käyttäen apunaan myös näiden maiden sisäisiä taantumusaineiksia, ei Suomen mikään hallitus voi katsoa olevansa niin voimakas, ettei se rauhan turvaamiseksi tarvitsisi kansan laajojen kerrosten valveutunutta ja aktiivista tukea. Jos taas hallitus ei toimi rauhan turvaamiseksi, on välttämätöntä, että laajat kansankerrokset painostavat hallitusta, jotta se täyttäisi velvollisuutensa rauhan turvaamisessa, tai ellei se suostu tähän, vaativat paremman hallituksen muodostamista. Kuinkas muuten olisi mahdollista?

Suomen hallituksen pääministeri Kekkonen puheessaan Suomen ja Neuvostoliiton välisen ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimuksen kolmannen vuosipäivän johdosta alleviivasi erikoisesti tämän sopimuksen merkitystä Suomelle rauhaa turvaavana tekijänä. Hän lausui:

»Suomi ei sopimuksessa ole menettänyt mitään osaa itsenäisyydestään, mutta se on osoittanut maailmalle tien, mitä se tulee vääjäämättömästi noudattamaan, jos sen rajoja loukataan.

... Kun on olemassa varma tieto siitä, miten Suomi tulee toimimaan, jos sen aluetta aiotaan käyttää hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan, on olemassa myös se mahdollisuus, että sodan laajeneminen Suomen alueelle juuri avunantosopimuksen olemassaolon vuoksi tulee estymään. Mutta tämä

edellyttää», lisäsi pääministeri Kekkonen, »että kenelläkään ei ole epätietoisuutta Suomen tinkimättömästä tahdosta täyttää sotilassopimuksen määräykset.»

Viimemainitun edellytyksen välttämättömyyteen on syytä kiinnittää erikoista huomiota, sillä siitä riippuu sangen oleellisesti solmitun ystävyys- ja avunantosopimuksen käytännöllinen merkitys jo nykyään, imperialistien valmistellessa maailmansotaa. Jos Amerikan ja Englannin imperialisteilla saksalaisine ja skandinaavisine NATO-liittolaisineen olisi tosiaan täysi varmuus siitä, että Suomi aikoo tinkimättä täyttää kyseessäolevan sopimuksen määräykset, niin niiden olisi pakko jättää Suomi pois sotalaskelmistaan. Tässä tapauksessa niiden olisi jätettävä Suomi rauhaan, sillä provosoida Suomi antamaan vastaisku imperialistisille hankkeille ei olisi niiden etujen mukaista. Tällöin toteutuisi menestyksellisesti se Suomen pyrkimys, joka on ystävyyssopimuksen johdannossa otettu huomioon, nimittäin »pyrkimys pysyä syrjässä suurvaltain etujen välisistä ristiriidoista».

Mutta onko nyt tosiaankin olemassa se edellytys, että Amerikan ja Englannin imperialistit saksalaisine ja skandinaavisine liittolaisineen olisivat tulleet lopulliseen varmuuteen Suomen tinkimättömästä tahdosta täyttää sopimuksen määräykset? Ilmeisesti asianlaita ei ole niin. Ihmisen pitäisi olla poliittisesti umpisokea ja kuuro, jotta ei näkisi, miten touhukkaasti länsivaltain sodanlietsojat asiamiehineen uurastavat viime aikoina saadakseen Suomenkin mukaan päättömiin sotahankkeisiinsa. Ja koska he tässä tarkoituksessa niin kovin yrittävät ja uurastavat, niin heillä täytyy olla joitakin toiveita menestyksestä.

Olisikin ihme, ellei heillä olisi sellaisia toiveita, kun niitä niin auliisti syötetään Suomen taantumuksellisten taholta. En puhu nyt siitä, miten Suomen taantumukselliset *kulissien takana* rohkaisevat Pentagonia, siitä ei minulla ole silminnäkijän todistuksia, mutta tiedän hyvin, että myös Suomen entiset sotasyylliset väittivät valheeksi kaikki syytöksen kohdat, joiden vahvistukseksi ei voitu tuoda vähintään kahta kiistämätöntä silminnäkijätodistusta. Sen vuoksi viittaen tässä vain sellaisiin Suomen taantumuspiirien edesottamisiin, jotka ovat yleisesti tunnettuja ja minä hetkenä tahansa toteennäytettävissä.

Ensinnäkin englantilais-amerikkalaisen sotapropagandan järjestelmällinen levittäminen Suomessa sanomaleh-

tien, yleisradion ja elokuvien välityksellä. Maan virallisen tietotoimiston tarjoamista ulkomaan uutisista on noin 90% länsimaisten uutistoimistojen aineistoa, suurimmalta osaltaan aivan valheellista tai ainakin tendenssimäisesti vääristeltyä. Suomen porvarillisten ja sosialidemokraattisten lehtien lukijoille syötetään päivästä toiseen täysinä tosina kaikki englantilais-amerikkalaisten sodanlietsojain tuoreimmat valheet, joilla naamioidaan Atlantin liiton sodanvalmistelut välttämättömiksi »rauhanturvaamistoinenpiteiksi» muka Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden taholta uhkaavaa hyökkäystä vastaan.

Näin ollen länsivaltain sodanlietsojat voivat hyvällä syyllä katsoa, että enin osa Suomen sanomalehdistöä tekee työtä käskettyä »Atlantin liiton asian» hyväksi.

Toiseksi se tosiasia, että useat Suomen lehdet parhaavat Neuvostoliittoa ja kylvävät vihaa neuvostokansaa kohtaan. Se on mennyt niin pitkälle, että pääministeri Kekkonen on täytynyt jo kahdesti varoittaa siitä sanomalehdistöä.

Suomen porvariston julkisessa suhtautumisessa Neuvostoliittoon on kehittynyt omituinen kaksinaisuus: toisaalta virallisissa lausunnoissa ystävyyssopimuksen mukaisesti korostetaan maan elinetsujen vaativan luottamuksellisten ja ystävällisten suhteiden lujittamista, toisaalta taas porvariston vaikutusvaltaisimmat lehdet (mukaan luettuina myös sosialidemokraattiset) käyvät omaa »kylmää sotaansa» Neuvostoliittoa vastaan.

Tosin samat lehdet silloin tällöin toistavat diplomaattisesti myös virallisten vakuutusten sanoja naapuriystävyydestä, vieläpä ottavat toisinaan palstoilleen myös joitakin Neuvostoliiton informaatiotoimiston tai TASS:in välittämiä tietoja neuvostomaan oloista. Mutta nämä vähäiset totuudelliset tiedon muruset hukkuvat niiden palstoilla vääristelyjen ja kaikenlaisen sensaatioaineiston hyökyaalokkoon. Sitä vastoin Neuvostoliiton vihollisista ja niiden esiintymisestä ei näillä Suomen lehdillä ole muuta kuin hyvää sanottavana. Näin ollen niiden harjoittama yleisen mielipiteen muokkaus on pääsuunnaltaan sellaista, niin kuin Suomi ei olisikaan solminut ystävyys- ja keskinäistä avunantosopimusta Neuvostoliiton, vaan sen vihollisten kanssa.

Kolmanneksi Suomen sotaviranomaiset ovat viime aikoina ryhtyneet erinäisiin epäilyttävältä haiskahtaviin sotilaallisiin valmiustoimenpiteisiin.

Kuten SKDL:n taholta on eduskunnassa osoitettu, eräät

näistä toimenpiteistä pyrkivät kiertämään ne rauhansopimuksen määräykset, joilla Suomen aseellisten voimien laajuutta on rajoitettu ja joissa Suomi on sitoutunut kieltämään sotilaallisuusluontoisten järjestöjen olemassaolon ja toiminnan. Esim. väestönsuojelutarkoituksen nimissä pyritään luomaan yli maan ulottuva laaja järjestö, jolla olisi tuhansia sotilaallisen koulutuksen saaneita ohjaajia ja joka kokonaisuudessaan tuskin sanottavasti eroaisi lakkautetusta suojeluskunnasta. Sitä paitsi armeijan pääesikunnan järjestämät liikekannallepanon valmistelut ja eräät muut sotilaalliset valmiustoimenpiteet ovat herättäneet yleistä huomiota salakähmäisyydellään (kun sotilasviranomaiset yrittivät maastoutua siviilihenkilöiden selän taakse) sekä merkillisellä maantieteellisellä suuntauksellaan.

Puolustellessaan näitä sotilasviranomaisten toimia »Uusi Suomi» ja muut Helsingin taantumuslehdet yrittivät katkeytyä neuvostoystävällisen kilven taa selittäen: armeijamme valmistautuu täyttämään ystävyys- ja keskinäisen avunantosopimuksen määräykset ja sen vuoksi panee asiansa kuntoon. . . Tämän selityksen kätevyYTEEN oli »Uusi Suomi» itse niin ihastunut, että se kokonaan unohti mainita pari tärkeää seikkaa.

Ensiksikin sen, että Suomen ja Neuvostoliiton välisessä sopimuksessa on kysymys »*Saksan tahi minkä tahansa sen kanssa liittossa olevan valtion puolelta*» tapahtuvasta sotilaallisesta hyökkäyksestä Suomea tai Suomen alueen kautta Neuvostoliittoa vastaan. Mitä Saksaa tässä voidaan tarkoittaa mahdollisena hyökkääjänä? kysymme »Uuden Suomen» toimitukselta. Ilmeisesti vain Länsi-Saksaa, sillä Itä-Saksalla, so. Saksan Demokraattisella Tasavallalla, ei ole sotaväkeä eikä kukaan voi väittää sen uhkaavan muita maita. Länsi-Saksan kanssa »liitossa olevia valtioita» taas voivat olla vain Atlantin liiton valtiot, siis Yhdysvallat, Englanti ym. Katsooko »Uusi Suomi» sitten Länsi-Saksan, Yhdysvaltain ja Englannin aikovan hyökätä Suomen alueelle? Ei, sitä ei »Uusi Suomi» myönnä. Se ei ole sanallakaan hiiskunut, että niiden puolelta uhkaisi sodan vaara. Päinvastoin se on jatkuvasti esittänyt ja edelleenkin esittää nuo valtiot rauhanpolitiikan ajajiksi, Suomen ystäviksi, demokratian mallikuviksi jne.

Toiseksi »Uusi Suomi» unohti kertoa sen tosiasian, että Suomen sotilasviranomaiset ovat ryhtyneet erikoisiin sotilaallisiin valmiustoimenpiteisiin nimenomaan maan *itärajal-*

la. Siellä niiden toimesta on rekisteröity rajavyöhykkeellä asuvaa väestöä ja kunkin talon karjaluku, siellä on tutkisteltu koulurakennuksia sotaväen majoitusta silmälläpitäen, ja ainakin Kainuun sotilaspiiri on pyytänyt kuntien viranomaisilta tietoa kunnanvaltuustojen poliittisista voimasuhteista. . . Suomen armeijan pääesikunnassa näkyy olevan pahasti sekaisin käsitteet, missä on länsi ja missä itä.

Eiköhän ole pikemminkin todettava, että Suomessa ilmes-tyvät »atlantilaisen» suuntauksen lehdet, yrittäessään selittää pääesikunnan epäilyttävien sotavalmiustoimenpiteiden tarkoittavan ystävyyssopimuksen täytäntöönpanoa, ovat täysin epäonnistuneet ja joutuneet valheesta kiinni. Ilmankos ei yksikään imperialismin sotaisa lehti Amerikassa, Englannissa eikä Länsi-Saksassa erehtynyt uskomaan tuota »Uuden Suomen» ja sen kollegojen »diplomaattista» selitystä todeksi eikä närkästynyt sen johdosta. Siis hyökkäyksen valmistelijat nähtävästi vain myhailivät partaansa.

Yllä esitettyjen tosiasioiden luokkaan kuuluu myös sellainen ilmiö kuin Suomessa tapahtuva sotilaiden värväys Amerikan Yhdysvaltain sotajoukkoihin.

Siis Suomessa on nykyään havaittavissa paljon sellaisia ilmiöitä ja sellaisia vehkeilijöitä, jotka ylläpitävät englantilais-amerikkalaisissa sodanlietsojissa luuloja siitä, että he voivat saada Suomen vedetyksi mukaan rikollisiin sota-hankkeisiinsa.

III

Viime sodan päätyttyä, jossa Suomen hallitsevat piirit löivät jälleen päänsä seinään, olisi luullut maan suurporvaristonkin vihdoin oivaltavan, että ainoaa järkevää politiikkaa Suomen puolelta Neuvostoliiton suhteen on ehdoton erossa pysyminen ulkolaisten imperialistien neuvostovastaisista sotajuonista. Laajat kansankerrokset Suomessa sen kyllä käsittävät. Mutta suurporvaristo, ajaessaan ahtaita itsekkäitä etupyyteitään, ei nähtävästi kykene pysymään järjellisen politiikan puitteissa.

Suomen entisistä sodista on kärsinyt vain kansa, mutta ei suurkapitalistit, jotka ovat joka kerta saaneet ylivoittoja ja runsaita korvauksia valtiolta. Sen vuoksi heihin on voinut juuttua harhaluulo, etteivät he koskaan joudu sodasta ja sen seurauksista kärsimään, vaan pelkästään hyötyvät.

Kun sitä paitsi Yhdysvaltain alkaman hurjan varustelupolitiikan ja Korean sodan johdosta Suomen vientitavarain hinnat ovat maailmanmarkkinoilla nopeasti kohonneet ja amerikkalais-englantilaiset sotajuonittelijat leveästi lupailevat turvata Suomen kapitalisteille vielä korkeammat voitot osallistumisesta neuvostovastaisiin sotahankkeisiin, niin mitäs he enää epäröisivät. Ei pääoman kasaajia omatunto paina ja se, jonka on vallannut kasaamisen kiihko, harvoin pysyy järkevän politiikan rajoissa. Siitä päättäen, miten suurpääomasta riippuvaiset puolueet, lehdet ja politikoitsijat turmelevat Suomen rauhan mahdollisuuksia, ei voi tulla muuhun johtopäätökseen kuin että noiden politikoitsijain ahneet isännät ovat jälleen höynähtäneet kannattamaan ulkomaalaisten sotaseikkailijain hullunyrityksiä.

Olisi kuitenkin virheellistä tehdä tästä johtopäätös, ettei Suomen porvarillisten puolueiden riveissä ole yleensä rauhanpuolustajia. Olen varma siitä, että kyseisessä maassa kaikkien nykyisten porvarillisten puolueiden riveissä tai lähipiirissä, samoin kuin sosialidemokraattisessakin puolueessa on niin rauhanasian puolustajia kuin vastustajiakin. Paha on vain se, että ensiksi mainitut ainekset ovat toistaiseksi vielä paljon passiivisempia kuin viimeksi mainitut. Siinä on yksi vaaran pesäke. Eihän saa unohtaa, ettei Suomen kansan enemmistö ennenkään tahtonut sotaa; silti sotarikolliset käyttäen hyväkseen kansanjoukkojen passiivisuutta ja tietämättömyyttä sotkivat Suomen ulkovaltojen strategiseen verkkoon, ja niin perusteellisesti, että sitten sodan edellä voitiin sanoa: »Maallamme ei ole nyt muuta vaihtoehtoa kuin käydä sotaa.»

Menestyksellisen rauhantaistelun näköalat ovat nykyään Suomessa tietysti verrattomasti valoisammat. Työtätekevät joukot tuntevat nyt vaaran. Sadat tuhannet suomalaiset osallistuvat jo aktiivisesti rauhanpuolustajien liikkeeseen. He ovat päättäneet taistella sen puolesta, että Neuvostoliiton ja Suomen ystävyys-, yhteistyö- ja keskinäisen avunantosopimuksen noudattaminen olisi ehdottoman varmaa. Lähes miljoona Suomen kansalaista on jo tietyssä määrin allekirjoituksillaan auttanut raumentamaan Englannin ja Amerikan sotakiihkoilijoiden toiveita Suomen kansan osallistumisesta heidän sotaansa.

Suomen rauhanpuolustajien liikkeen menestymiseen on vaikuttanut tietenkin valveutuneiden työläisten, heidän puolueensa ja järjestöjensä aktiivinen osuus. Mutta taantu-

musporvariston tannerilaisten asiamiesten valheellisesta agitaatiosta johtuen monet rehelliset sosialidemokraattiset työläiset pysyttelevät valitettavasti vielä toistaiseksi sivussa työtätekevien joukkojen yhteisestä rauhantaistelusta. Miksi he kallistavat korvansa porvariston asiamiesten puheille tällaisessakin kysymyksessä, jolla on ratkaiseva merkitys työväenluokan ja koko kansan kohtalon kannalta?

Nähtävästi monet työläiset eivät pääoman raskaan sorron alla kärsi ainoastaan leivän puutetta, vaan heiltä puutuu myös uskoa omiin voimiinsa, uskoa luokkansa asian voittoon. Heidän olisi jo aika päästä tästä kohtalokkaasta puutteesta.

Aikakauslehti »Novoje Vremja»,
1951, n:o 25

Suomennettu tätä kokoelmaa varten